سرمقاله

لبخند به مردم

خرداد، ماه ایثار و ماه غم فرا می‌رسد و پرونده‌ای از خاطرات مبارزات ملّت ایران را می‌گشاید و از جانب دیگر رحلت جانسوز بزرگمرد تاریخ ایران و جهان را به یاد می‌آورد. خرداد، ماه عجیبی است و در تاریخ تحولات کشورمان نقش بسزایی دارد. این ماه از یک طرف نمایانگر عشق و ایثار و فداکاری ملّتی قهرمان است که برای نجات خود از زیر بار ظلم و ستم می‌ستیزد و از جانب دیگر نمایشگر اعمال دژخیمی است که برای بقای رژیم وابسته خود دست به هر جنایتی می‌زند و در این راه حتی از کشتار جمعی هموطنان مظلوم خود ابا ندارد.

خرداد، ماه طلوع انقلاب مقدس اسلامی و ماه آغاز نهضت امّت مسلمان ایران است. هم چنین خرداد، ماه غروب آفتاب انقلاب است، ماهی که در آن میلیونها انسان بیدار به سوک نشستند و پیکر مطهر رهبر سترگ خویش را به خاک سپردند.

۱۵ خرداد، روز عزای ملی برای مردم ایران است. این عزا گرچه در ابتدا توسط حضرت امام اعلام شد اما با رحلت آن عزیز در روز ۱۴ خرداد، رسمیت بیشتری یافت و ملّت مسلمان ایران برای همیشه در این دو روز بسوک می‌نشینند.

نشریه رازی ضمن عرض تسلیت خدمت تمامی همکاران عزیز، از فرصت استفاده نموده و به گوشه‌ای از ویژگیهای این رهبر بزرگ جهان

اسلام می‌پردازد.

حضرت امام ویژگیهای گوناگونی داشت که پرداختن به تک تک آنها در این مقال نمی‌گنجد، به همین دلیل سعی به این است که به یک خصوصیت ایشان اشاره شود که نسبت به سایر ویژگیها از برجستگی خاصی برخوردار است.

نهضت امام بر ضد شاه به عنوان رئیس یک حکومت مستبد و وابسته بود و طبیعی است که ویژگیهای امام با خصوصیات شاه نیز در تضاد باشد. در این مقاله به مقایسه روش حکومتی شاه و امام می‌پردازیم و به این نتیجه می‌رسیم که اتخاذ این روش از ماهیت تفکر و حکومت هر یک از آنها ریشه گرفته است.

در صورتی که بخواهیم روش حکومتی شاه را در یک جمله بیان کنیم می‌توانیم بگوییم که روش حکومتی شاه عبارت از لبخند به خارج و اخم به داخل بود. به عبارت دیگر منطقه مورد توجه شاه در خارج از مرزها قرار داشت و نگاه او نگاه به خارج بود. شاه سلطنت خود را مدیون انگلیس و ادامه آن را وابسته به آمریکا و انگلیس می‌دانست و اعتقادش بر این بود که کوچکترین اقدامی در داخل کشور بدون تأمین نظر آنها امکان‌پذیر نیست. شاه در این زمینه آنچنان مرعوب بود که حتی حرکت مردم ایران بر علیه خود را وابسته به اربابان می‌دانست و اعتقاد داشت که برای جلوگیری از نهضت باید باج بیشتری به خارجیان بدهد.

بر مبنای این تفکر شاه عامل انجام برنامه‌ها و استراتژیهای خارجی در ایران بود و هر حرکتی در زمینه‌های سیاسی، فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی می‌بایست با نظر و موافقت یا طراحی آنان باشد. به عنوان مثال می‌توانیم به آزادیهای سیاسی حقوق بشری زمان کارتر اشاره کنیم. این موضوع همزمان با روی کار آمدن کارتر دموکرات در آمریکا و برنامه حقوق بشر او است. در چنین شرایطی، در ایران، بحث آزادیها مطرح می‌شود و در مجلس از دولت انتقاد به عمل می‌آید، وضعیت زندانیها و زندانها تا حدودی بهبود می‌یابد و دامنهٔ شکنجه محدود می‌شود.

به عبارت دیگر روش حکومتی شاه روشی است که باید مورد تأیید آمریکا باشد، در صورتی که آنها دیکتاتوری و زور را تجویز کنند شاه چنین عمل می‌کند و در صورتی که منافع خود را در مطرح کردن حقوق بشر و طرح بعضی از آزادیهای سیاسی و اجتماعی ببینند باز شاه همان نسخه را عمل می‌کند.

خلاصه اینکه شاه بدلیل وابسته بودن به خارج و داشتن پایگاه حمایتی در خارج از مرزها، مجبور بود که همیشه به آنها لبخند بزند و دیدگاهها و نقطه‌نظرات آنها را رعایت کند. از طرف دیگر بدلیل عدم وجود پایگاه در داخل کشور و در میان مردم ایران، خود را نیازمند به رعایت افکار آنها نمی‌دید و به همین دلیل نه تنها به آنها لبخند نمی‌زد که روش حکومتی او در داخل اخم بود. او اعلام می‌داشت که مردم ایران هنوز به سطحی از فرهنگ نرسیده‌اند که دمکراسی را تجربه کنند لذا باید یک رهبری صالح چون من قیمومیّت آنها را در دست داشته باشد. بر مبنای همین تفکر شاه حزب فراگیر رستاخیز را تأسیس و اعلام نمود تمامی آحاد ملّت باید در آن عضو شوند و یا اینکه کشور را ترک کنند.

روش حکومتی امام در نقطه مقابل روش

حکومتی شاه قرار داشت. امام سیاست لبخند به داخل و اخم به خارج را اتخاذ نمود. امام مردم را جانشین خدا در زمین و آنان را خانواده باریتعالی می‌دانست. او اعتقاد داشت که مردم خوب، پاک و فداکار هستند و برای انجام هر کار مثبتی آمادگی دارند و با همین اعتقاد آنان را رشد داد و به پایه‌ای از خلوص و علّو درجه رساند که با یاران نزدیک پیامبر و ائمه اطهار مقایسه گردیدند و بعضی از متخصصین تاریخ اسلام مردم زمان امام را بر مردم زمان پیامبر ترجیح دادند.

امام بخوبی می‌دانست که حامیان انقلاب و تفکر اسلامی مردم مستضعف هستند و پایگاه اصلی انقلاب در داخل کشور و بر دوش امت اسلام است. او که کوله‌بار تجربه نهضت پیامبر اکرم و ائمه اطهار را بر دوش می‌کشید به خوبی می‌دانست که حامیان پیامبر هم تودهٔ مردم و مستضعفین بودند که هیچ چیز برای از دست دادن نداشتند. امام تجربه انقلاب مشروطیت را در اختیار داشت و می‌دانست که تا زمانی که علمای اسلام در صحنه باشند مردم هم هستند و آنگاه که آنها کنار بروند مردم نیز منزوی خواهند شد.

با توجه به این نکات و اعتقاد واقعی به مردم روشی حکومتی امام لبخند به داخل و به مردم بود. امام برای مردم جایگاهی خاص قایل بود و نظر آنان را در تمام امور حکومتی پاس می‌داشت. جمله معروف او که میزان رأی ملّت است و سرمشق تمامی انتخابات کشور گردیده است، حاکی از اعتقاد عمیق امام به مردم خود می‌باشد.

لبخند امام به داخل منحصر به کشور ایران نیست بلکه درون کشورهای اسلامی و حتی کلیه مستضعفین عالم را نیز پوشش می‌دهد. این نگاه انحصارهای ناسیولیستی افراطی را می‌شکند و با دید فراملی به تمام مظلومین جهان می‌نگرد.

در مقابل سیاست لبخند به مردم، حضرت امام با اخم به خارج، سلطه‌گران و استعمارگران را به مبارزه می‌طلبد و آنها را که حامی مستبدین جهان می‌داند، به مقابله دائمی و یا تسلیم دعوت می‌کند. امام بر خلاف شاه، آمریکا و اذنابش را بزرگترین دشمن امت اسلام دانسته و این ابرقدرت را عامل بدبختی مردم ایران، جهان اسلام و تمامی مستضعفین جهان می‌داند و به همین دلیل مقابله با آن را وظیفه تمامی مسلمانان جهان اعلام می‌دارد.

این دو روش یعنی روش حکومتی شاه و روش حکومتی حضرت امام از جانب مخاطبین نیز بخوبی درک گردید و عکس‌العمل آنها نشان داد که هر دو روش را بخوبی فهمیده‌اند. به همین دلیل کلیه سلطه‌گران عالم حامی شاه شدند آمریکا و اسرائیل از دوستان صمیمی و نزدیک او قرار گرفتند و در مقابل تمامی ملّت ایران و مسلمانان و مستضعفین جهان در صف مقابل او قرار گرفتند. از طرف دیگر آمریکا و اسرائیل و تمامی سلطه‌گران در صف دشمنان قسم خورده امام در آمده و ضربه زدن به او و تفکرش را در دستور کار خود قرار دادند، در صورتی که ملّت ایران و مستضعفین و مسلمانان جهان حامی او و حتی فدایی او گردیدند. امام با این روش حکومتی صف‌بندی جدیدی را در دنیا بوجود آورد و به تمامی جهانیان نشان داد که یا باید مردمی باشند و یا زیر سلطه، روش سومی وجود ندارد.

دکتر سید محمد صدر

خودآموزی با امتیاز بازآموزی

همانگونه که در شماره بهمن سال ۷۴ به آگاهی مشترکین محترم و خوانندگان ارجمند رازی رسید متعاقب مکاتبات و پیگیریهای انجام شده، دفتر بازآموزی و نوآموزی جامعه پزشکی طی نامه‌ای رسمی مجوز اعطای امتیاز بازآموزی داروسازان را از طریق مقالات ویژه خودآموزی به ماهنامه دارویی رازی اعلام نمود. اینک در آستانه سومین ماه سال ۷۵ با دو مقاله «داروها و کلیه» و نیز «کینین برای درمان گرفتگی عضله ساق پا» برنامه خودآموزی را آغاز می‌کنیم.

همکاران محترمی که برای اخذ امتیاز بازآموزی از این برنامه ثبت نام فرموده‌اند بایستی پس از مطالعه این دو مقاله به ۲۰ سؤال چهار جوابی که متناسب با حجم این مقالات طراحی شده و در صفحات انتهایی نشریه درج گردیده، پاسخ گفته و پاسخهای خود را در برگه پاسخنامه که در انتهای سؤالات بیست گانه قرار دارد یا فتوکپی پاسخنامه علامت بزنند. اقدام بعدی جدا کردن برگه پاسخنامه علامت خورده و ارسال آن به دفتر ماهنامه خواهد بود. حداکثر زمان دریافت پاسخ یک ماه بعد از انتشار نشریه است. کسانی که به بیش از ۷۰ درصد سئوالات پاسخ صحیح داده باشند موفق به کسب امتیاز آن شماره خواهند شد. در فاصله ۶ ماه بعد از آغاز اولین دوره خودآموزی برای شرکت کنندگان کارنامه مقدماتی و در پایان یکسال کارنامه اصلی برای آنان و نیز جهت دفتر بازآموزی و نوآموزی جامعه پزشکی وزارت متبوع ارسال خواهد شد.